

A FÉNY HATALMA

*Elisabetta
Gnane*

**FAIRY
OAK**

i Libri

della Quercia

Elisabetta Gnone

FAIRY OAK

A FÉNY HATALMA

Harmadik rész

Második kiadás

 Könyvmolyképző Kiadó

*Laurának, a szívek királynőjének
És Claudiának, a virágok hercegnőjének.
És a boszorkányok, mágusok, törpék,
Kutyák és macskák őket körülölelő birodalmának.*

Eszkimó puszi Pá Avavitének, M.-nek, Gudandának, Gigiának és Naphthalinának. Willnek és Billie-nek tiszta szívből köszönöm.

*J*me, itt vagyunk. Még néhány oldal, és az egész történetet megismerhetitek. Hosszú volt és szövevényes, néha nagyon félelmetes, de nem volt híján varázslatos meglepetéseknek, és nagy bátorságról, bizalomról és hűségről tanúskodott.

A Fairy Oakban átélt eseményeket a kalandok kalandjának is nevezhetném. Természetesen nem lehettem jelen mindenhol, sok mindent azoktól hallottam, akik ott voltak, és látták mindazt, amit most el fogok nektek mesélni. De nem is ez a fontos.

Bizonyára tudni szeretnétek, mi történt Pervinkával Vaniliával és a Bűvös Tölgy falujának lakóival.

Nos, akkor vágjunk is bele!

Az első jel!

*M*atalmas hópehely szállt el ablakunk előtt, átszelve a tájat. Mint ahogyan azt esténként gyakorta tettem, kinyitottam a naplót, hogy lejegyezzem az aznap történeteket. De gondolataim szinte azonnal sebesebben kezdtek szárnyalni, mint kezemben a penna. A tinta képtelen volt követni, ezért inkább becsuktam, és miután megigazgattam a lányokon a takarót, új gombolyagomban kerestem menedéket.

Az első hidegek beköszöntével a kenyérbél helyett a kislányok pulóvereiből megmaradt gombolyag lett az ágyam, amivel roppant elégedett voltam. A gyapjú nemcsak melegen tartott, hanem ürömgyökér illatát is árasztotta, amivel Dahlia a fiókokat és a szekrényeket illatosította. Itt, a jó melegben és az otthonos illatfelhőben bambultam bele az éjszakába, és gondolkodtam.

Mennyi minden történt Fairy Oakba érkezésem óta!

Az első napokban szinte mindenem csodálkoztam – emlékeztem vissza mosolyogva. Tátott szájjal kérdezgettem,

mi ez, mi az... Milyen butácska és felkészületlen tündérke voltam! És milyen képet vágtam, amikor először megpillantottam a falu házait hegyes tetőikkel és kőfalaikkal! Ó, milyen csodálatosak voltak a tágas kertekkel és verandákkal! De számomra, aki az Ezüstharmat Országából származom, ahol nem léteznek házak, csak mezők, virágok és lagúnák, újdonságot jelentettek. Elcsodálkoztam, amikor rájöttem, hogy az emberek is szeretik a virágokat, olyannyira, hogy még télen is gondozzák, óvják őket a hidegtől átlátszó, télikertnek nevezett házikókban. A családomé a ház legnaposabb oldalán helyezkedett el, kényelmesen és békésen, mint egy jóllakott cica, a buján virágzó rózsabokrok, levendulacsoportok és az illatos füvek, mályva, rozsmaring, menta és tárkony között. Az árnyékosabb oldalon pedig azáleák és rododendronok nyíltak. Mekkora nőttek! Az évek során szinte elrejtették a kertbe vezető régi-régi ösvényt, és májustól júniusig olyan hatalmas virágokat hoztak, mint a labdák, melyekkel a gyerekek a falu napsütötte, szép kis terein játszottak. Fehéreket, rózsaszínűeket, lilákat...

Az út mellett húzódó fal mentén kedvenceim, a hortenziák nyíltak. Mindig szívrepesve vártam virágzásukat, mely nem sokkal az elegáns és fenséges bazsarózsák nyílása után következett. Csodálatos kert volt az én családomé.

No és a ruhák kavalkádja! Most, hogy visszagondolok rá, ez is meglepetést jelentett. A hang, amit kiadtak, főleg

télen, amikor a Varázstudók és a Nembűvölők sok réteget viseltek, egyiket a másikon, hogy megvédjék magukat a hidegtől: *huss... huss...* susogtak Lalla Tomelilla hosszú ruhái... *huss... huss...* amikor vásárolni ment... *huss... huss...* amikor összeölekezett valakivel. Az illatuk is finom volt, keksz, virág és otthon szaga áradt belőlük... Ezek mind Fairy Oak illatai voltak, melyeket mostanra oly jól megismertem. De amikor első ízben szaglásztam meg a bort és a frissen sütött kenyeret – Te jó tündéregyek! –, majdnem elájultam. No nem mintha nem lett volna finom, azonban az Ezüstharmat Országában semmi ehhez fogható nem létezett. Sem a frissen kaszált fű illata, sem a szőlő kipréselt leve, sem a szedertorta íze vagy a füst meleg illata, mely télen szállt fel a kéményekből, és picit csípte az orromat, de még a viharos tengeré sem... Egy egész esztendőnek kellett eltelnie, hogy megtanuljam megkülönböztetni az évszakokat úgy, ahogyan azt az emberek teszik.

Tíz esztendő telt el azóta... Tíz év azóta, hogy találkoztam azzal, aki megváltoztatta az életemet, amikor magához hívatott.

„Kedves Tomelilla, az, hogy megismerhettem Önt, életem legnagyobb élménye” – gondoltam, és jobban bekucorogtam a gombolyagba. A kandallóban elégett az aznap esti utolsó szál tűzifa is, és a szoba kezdett kihűlni. – „Mennyi időm maradt?”

„...Ha elfogadod a megbízatást családunknál, tizenöt évig kell maradnod, melynek letelte után ismét szabadon gondoskodhatsz újabb gyermekekről...”

Ezt írta nekem levelében az én boszorkám. Tehát még öt esztendő, azután a lányok már elég nagyok lesznek, hogy egyedül is boldoguljanak, nekem pedig el kell hagynom ezt a házat.

Ismét megborzongtam, amikor eszembe jutott, milyen gyorsan elszállt az idő.

Mennyi mindenem mentünk keresztül! Szép dolgok, rossz dolgok, szuperizgalmas dolgok már a legeslegelső naptól kezdve! Fel-alá rohangászni a folyosón arra várva, hogy megszülessenek... és azután? Végre megérkeztek, 12 óra különbséggel! Pervinka és Vanília az első pillanattól kezdve oly különbözőek, és mégis oly egyformák. De hogy mennyire azok voltak, csak akkor láttuk igazán, amikor az Ellenség először lecsapott: miközben védekeztek és küzdöttek, Vaníliáról kiderült, hogy ő a Fény Boszorkánya, Pervinka pedig a Sötétség Boszorkánya. Ekkor minden világossá vált: különböző természetük, félelmeik, szenvedélyeik, melyek mindig is ellentétesek voltak.

Szegény Tomelilla – gondoltam –, mennyire sajnálta, hogy nem jött rá előbb, de hogyan is tehetne volna? Még sosem fordult elő, hogy két testvér ellentétes hatalmat birtokoljon!

Attól kezdve hadban álltunk.

Az utóbbi hónapokban az Ellenség támadásai egyre gyakoribbak és vadabbak lettek, és a félelem úgy megült a lelkekben, mint tarack a vetésben. A ritka, békés pillanatokban is nehéz volt kiirtani. Szétáradt, és egyre jobban terjedt, egyre kevesebb teret hagyva az örömnök és a mosolygásnak. És ahogyan az történni szokott, amikor egy nép szabadsága és túlélése kemény próbának van kitéve, elpárologott a bizalom és a türelem. Így történt ez Fairy Oakban is, ahová befészkelte magát a bizalmatlanság és a neheztelés.

Valóban csúnya idők jártak, és a mi családunknak még ezerszer-ezerszer rosszabb volt. Mert most már tudtuk, hogy Ő az ikreket akarja!

Tomelilla jól elmagyarázta nekem: egyikük Fény, másikuk Sötétség, de vérükben és szeretetben egyek. Vanília és Pervinka képviselte mindazt, ami ellen a Rettenetes 21 örök idők óta harcol: az Egyensúlyt és a Harmóniát. Az életet.

Ezért próbálta meg elrabolni őket, ezért támadta a falunkat: hogy megszerezze és elvigye őket. Akár csak az egyiküket is. Mivel elég lett volna elválasztani őket egymástól, úgy alakítani a dolgokat, hogy az egyik testvér eltávolodjon a másiktól, mind gondolatban, mind pedig lélekben, és a Fény és a Sötétség Ősi Szövetsége kettészakad. Akkor pedig Ő lesz a Király.

A fény nélküli Föld könyörtelen királya.

Megfordultam, és rájuk pillantottam: bármit megtettem volna, hogy megvédjem őket. Nemcsak az alvásról mondtam volna le, hanem az evésről, az ivásról, és ha kellett volna, még az életemről is. Ők az én kicsikéim voltak, láttam őket megszületni, ami egy tündér számára feloldhatatlan kapocsnak bizonyul. Láttam szép arcvonásaikat, pisze orrukat, rakoncátlan fürtjeiket, hófehér arcocskájukat, halk szuszogásukat... ez volt mindenem. Oly mélyesen szerettem őket, hogy senkinek nem engedtem volna, hogy bántsa őket.

Ezekben a gyászos napokban azonban történt valami, ami miatt egyre tehetetlenebbnek éreztem magam az El-lenséggel szemben.

Az utolsó csata után, annak ellenére, hogy rettenetes és félelmetes lények vették körül Fairy Oakot, Pervinka eltávolodott a falutól. Másnap békésen, egyetlen karcolás vagy a félelem legkisebb jele nélkül tért vissza. Vajon merre járt?

– Csapdába estem – mondta. Na de mégis milyen csapdába? Ezt persze nem magyarázta el, amitől meglehetősen kellemetlenül éreztem magam.

Aznap éjjel is, annak ellenére, hogy minden nyugodt és békés volt... mégis aggasztott valami. Egy pillanatra félresöpörtem aggodalmas gondolataimat, és észrevettem, hogy bent és kint egyaránt olyan mély a csend, hogy

szinte belesajdul a fülem. Egyetlen hang, még a fa nyikor-
gása sem hallatszott, amely ebben az órában csikorogni
szokott, ahogy a nappali meleget kiadja magából; még
csak egy száraz falevél sem susogott, amelyet a tél lehe-
lete megrezegtetett, egyetlen fülesbagoly sem huhogott,
egy kuvik sem...

Milyen furcsa – gondoltam magamban –, mintha ez a
mai mozdulatlan és fagyos éjszaka valami sötét várakozás
elé nézne. Még a fák is, melyeket mindig is a barátaimnak
tudhattam, mintha ellenségesen tekintettek volna rám.
A vékony, fekete ágak karmolni és szűrni kész hegyes
kampóknak tűntek...

– Ki az? Ki rejtőzködik a sötétben? – kérdeztem riadtan.
Valami készülődik? A csápjaim nem rezegtek... ami per-
sze, vajmi keveset jelentett.

Felpillantottam az égre, hátha érkezik valami jel. De
meglepetten tapasztaltam, hogy néma maradt. Egyenle-
tes halovány színben játszott.

Ez is szokatlan – mondtam magamban. – Éjszaka van,
és az ég szürke!

Gondolataim azonnal a Rettenetes 21-re terelődtek, és
félelmemben gondolkodás helyett megszólaltam.

– Az Ellenség ismét vadászik! – mondtam ki hangosan.

Szinte azonnal lázadozni kezdtem még a gondolat ellen
is, és el is hessegettem.

– Nem, nem, nem... – ellenkeztem magamban, és le-
ráztam magamról a kellemetlen gondolatokat. – Csak fá-
radt a szemed, Feli, és az utóbbi napok aggodalmi és
izgalmai miatt nem veszed észre a reményt. A Völgy nem
egy újabb támadás, hanem a béke jelének eljöveteleét érzi.

Elvégre miért is ne? Annyi hónap háborúskodás, csaták
és riadalom után nem érdemeljük-e meg vajon a remény
halvány sugarát, amely bátorsággal, nyugalommal áraszt
el mindannyiunkat, akik annyira megviseltek vagyunk?
Hát akkor csak jöjjön, de mihamarabb!

– Ó, tündérek tündére – imádkoztam, kinézve az abla-
kon. – Ha valaminek történnie kell, add, hogy az valami
szép legyen...

Alighogy befejeztem a mondatot, egy hópehely libbent
meg a mozdulatlanságban az ablak előtt, és nem törődve
sötét gondolataimmal odébb szállt, északról dél felé tán-
colva. Mint akit villámcsapás ért, kipattantam a gombo-
lyagból, tündérbúbájjal bezártam az ablakot... és repül-
tem Tomelillához.

A félelem árnyéka

*E*n voltam az egyetlen fény a házban, és ragyogásom megvilágította körülöttem a teret. A fénykör ugyan apró volt, de elég ahhoz, hogy a szűk lépcsőház faborítású falait megvilágítsa, és felvillantsa a kétoldalt lógó fényképek alakjait: Dahlia és Tomelilla nagyszüleit, néhány ük-ük-nagybácsit és -nagynénit, Tomelillát, amikor először vett át díjat, Dahliát a kislányokkal, Cicerót távcsövével, Vaniliát egy kismadárral az ujján, egy cserép hangán összegömbölyödött macskát, a kislányokat az első tanítási napjukon, egy szeplős kislányt mókás kiskutyával a kezében, Ciceró „Nagyonszakértő Meteorológus” bizonyítványát, a lányok Boszorkánytanonc diplomáját, magamat, amint egy csupor lekvárt bámulok kiguvadt szemekkel azon a napon, amikor Tomelilla megajándékozott vele, Dahliát és Cicerót rettentő elegánsan az esküvőjük napján, a kis vörös bársonytrónusokon ülve, a falut egy „csomós napon”...

– Hát ez mi? Erre nem emlékeztem – mondtam magamban, és megtorpantam egy pillanatra az utolsó kép

előtt. – Remélem, hogy Tomelilla nem alszik túl mélyen. Sőt jobb, ha egyáltalán nem alszik, máskülönben fel kell emelnem a hangom, akkor pedig mindenkit felébresztek.

Bekopogtam.

Kop-kop-kop-kop...

– Tomelilla, én vagyok az, Feli! Mondanom kell valamit!

– Bújj be! – hallatszott odabentről a nyugodt hang.

Kinyitottam az ajtót, és mivel az ágy üres volt, keresni kezdtem a sötétben. Egy párnán térdelt az ablak előtt. A kék gyapjúköntösét viselte, amely kihangsúlyozta a hátára lógó hófehér hajfonatát. Kifelé nézett a párkányon könyökölve, állát a két tenyerére támasztva.

– Te is láttad? – tudakolta. – Szeretem, amikor havazik Fairy Oakban.

– Jaj, azt én is! – feleltem, majd kicsivel hangosabban folytattam: – Mert a hó a BARÁTUNK! Nem gondolja, TOMELILLA, hogy a hó a BARÁTUNK?

Gyanakvó pillantással mért végig.

– Mi kavarog a fejedben, lenyeltél egy ábécéskönyvet? És miért kiabálsz ennyire?

– Emlékszik még arra a télre, amikor Vanília egészen picike volt, és elkóborolt itthonról, hogy játszhasson a hóban? Csak úgy bukkantunk rá, hogy követtük a nyomait? No és mennyire szeretik a gyerekek az éjféli játékokat, amiket akkor szokott megrendezni, amikor nagyon nagy a hó?

Ő egy pillanatra elgondolkozott. – Valóban, ez a havazás némi előnyt is jelenthet. A hóban megmaradnak a nyomok, és a Sötét Ellenség nehezebben tud elrejtőzni.

– Pontosan! – kiáltottam fel örömben, amiért megértette. – Az ügynökök fekete köpönyege úgy fog kitűnni, mint a varjú szárnyai, s ez megkönnyíti a falu felett őrködő őrjárat dolgát. És el kell ismernem, hogy a miénket, tündérkéket is. Nem is szólva a fényvisszaverődésről: amíg hó van, sosem teljes a sötétség! A hó a mi oldalunkon áll!

Elmosolyodott, majd újra kitekintett.

Néhány pillanatig hallgattunk, miközben a hó csendben minden különbséget eltörölt. Összefüggő hótakaró borította a bennünket körülölelő világot.

Ekkor hirtelen elrepült valami az ablak előtt, és megkavarta a hópelyheket.

– Ez meg mi volt? – tudakoltam, és riadtan távolodtam el az ablaktól.

– Fogalmam sincs! – kiáltott fel Tomelilla.

Abban a pillanatban becsapódott a ház ajtaja... *BUMM!*

Egyszerre fordultunk sarkon és rohantunk le rettegő szívvel a lépcsőn.

Az alsó szinten ott találtuk Cicerót pizsamában, előtünk igyekezett lefelé.

– Te is hallottad? – kérdezte tőle Tomelilla.

– Igen... igen – válaszolta álomtól enyhén kótyagosan.

– Kiment valaki?

– Vagy bejött – jegyezte meg Tomelilla. – Ti siessetek a lányokhoz, én pedig lemegyek!

Vanília és Pervinka szobájának ajtaja be volt hajtva, ahogyan én hagytam. Kitértam, és egy fénynyaláb megvilágította Pervinkát, jobban mondva azt, ami látszott belőle, mert a takarók egészen a feje búbjáig eltakarták. Beléptem, nyomomban Ciceró úrral. Vanília is aludt, háton, ahogy szokott, egyik keze a feje alatt, térde behajlítva.

– Odafönn minden csendes – mondtam, amikor lementem Tomelillához a földszintre. – És itt?

– Nyugodtnak tűnik itt is – válaszolta, amikor előbukant a konyhából. Siettében elfelejtett papucsot húzni, és most lábujjhegyen tipegett a jéghideg konyhakövön.

– No, akkor én visszamegyek aludni – jelentette ki Ciceró a lépcső tetejéről.

– Mi is megyünk – feleltem, miközben mögöttem Tomelilla meglepetten rázta a fejét.

– Vajon mi lehetett az a za...

Megtorpant, és lassan hátrálni kezdett.

– Mi az? – kérdeztem halkán.

Nem válaszolt. Letette a sarkát is a földre, és egy helyben toporgott.

– Mi történt? – kérdeztem újra.

– Itt nedves a padló – mondta váratlanul.

– Nedves?

– Igen. Bejött valaki!

– De hiszen csak ott nedves...

Kitalálva gondolatomat, Tomelilla néhány lépést tett körbe.

– Nem. Itt száraz – állapította meg, és visszajött. Elgondolkodott, majd hirtelen ötlettől vezérelve hókristály alakú szemekkel kiáltott fel: – Az, aki bejött, tud repülni! – Azzal kiszaladt a konyhába. Egy fehér zsákkal jött vissza.

– Gyorsan, hívjuk Cicerót és Dahliát!

Loholva szedtük a lépcsőfokokat, és ismét kiugrasztottuk az ágyból szegény Ciceró urat, és ezúttal szegény Dahlia asszonyt is.

– Vegyetek egy maroknyi lisztet, és fújjátok körbe magatok körül! – rendelkezett Tomelilla.

– He? – nyögte Dahlia mama, miközben zavarodottan feltápászkodott. – Máris itt az idő, hogy megsüssem a kenyeret?

– Nem, nem, nem, semmi köze a kenyérhez! – válaszolta Tomelilla, miközben odanyújtotta neki a köntösét. – Behatoló jár a házban. Ha láthatatlanná vált, ez majd leleplezi!

Dahlia kipattant a takarók alól.

– Valaki bejött a házunkba? Ó, jaj nekünk!

– Igazándiból nem vagyunk teljesen biztosak benne, hogy bejött valaki, ez csak elővigyázatosság – mondtam, hogy megnyugtassam, miközben Tomelilla csendre és

nyugalomra intette. Dahlia a hidegtől és az ijedtségtől reszketve magára öltötte a köntösöt, és beleburkolózott.

– Nem akarunk pánikot kelteni – válaszolta Tomelilla, és kinyitotta a liszteszsákokat. – Ezért hagyjuk Vaniliát és Pervinkát aludni, és próbáljunk meg ravaszok lenni! Na már most, ha az illető a Sötétség Mágusa lenne, láthatatlanná válhatna, de nem tűnhetne el, igaz? – Tomelilla miközben magyarázott, mindegyikünk kezébe adott egy kis lisztet. – És ha repülés helyett lépkedne, akkor nyomot is hagyna, így van? Most pedig fújjátok folyamatosan magatok körül a lisztet, és ha nyomokat láttok, kiabáljatok! Dahlia, te és Ciceró ellenőriztétek a lányok szobáját és az emeletet! Feli és én a ház többi részét fésüljük át.

Alulról kezdtük, vagyis onnan, ahonnan a ház ijesztőbbnek tűnt. Először meglátogattuk a Varázsszobát. Majd, miután ismét végigjártuk a folyosót, és felmentünk két lépcsőfokot, Tomelilla kinyitotta a mosókonyha ajtaját: meglebbentek a kitergetett lepedők, én pedig halálra rémültem.

– Ez csak a huzat, te kis ijedős! – mondta nekem a boszorkányom. – Inkább azt a sarkot világítsd meg ott, ilyen helyekre könnyű elbújni!

Micsoda öröm! – gondoltam magamban.

A mosókonyhánál három lépcsőfokkal feljebb, jobbra a lépcső alatt volt egy beugró.

– Oda is? – tudakoltam.
– Természetesen!
– De oda ritkán járnak a lányok...
– Na és? Nem tudjuk, mekkora a betolakodó. És hogy egyedül van-e...

Egek!

– Itt nincs senki. Visszamehetünk? – könyörögtem, miközben villámgyorsan kisuhantam a lépcső alatti zugból.

Végre újra a konyhában voltunk, ahol már minden készen állt a reggelihez. Innen egy lépcsőfokkal lejjebb volt az ebédlő: a tűzhely még mindig árasztott egy kis meleget, és az ablakon át láttam, hogy a kert már fehérbe öltözött. A kandallós szobába léptünk, ahol egy reccsenéstől riadtan rezzentem össze.

– Csak a parázs az, Feli. Nem oltottuk el – suttogta Tomelilla, majd hozzátette: – Ez baj! Sosem tudni, mi rejtőzik a hamu alatt. Világíts bele a kandalló kürtőjébe, de vigyázz, meg ne égesd magad!

– Oda kell bebújnom? De hiszen ott olyan sötét van!

– Éppen azért kell neked bemenned, Feli! Vagy én változzak át? Gyerünk, itt állok melletted...

Ellenőriztünk mindent, az ajtók mögött és a fotelek alatt, majd Ciceró dolgozószobája és a kamra következett.

Kinyitogattuk a szekrényeket és a ház minden ajtaját, kihúztuk a fiókokat, átkutattuk az összes ruhásládát, míg

végül az első emeleten mindannyian össze nem találkoztunk.

– Mindenhová szórtunk lisztet – jelentette Ciceró Dahliát átkarolva. – Most már térjünk nyugovóra!

– Nagyszerű, nagyszerű! – felelte Tomelilla. – Bocsássatok meg a zavarásért!

Dahlia legyintett, mintha azt akarná mondani, „ugyan, semmiség”, mi pedig a biztonság kedvéért ismét ellenőriztük a kislányok szobáját.

– Nem veszel észre semmi furcsát? – kérdezte, amikor lábujjhegyen betepegett.

Figyelmesen körülnéztem: a szoba egyik felében tökéletes rend volt, a másikon teljes a káosz.

– Minden normális – válaszoltam.

Tomelilla megemelte köntöse alját, és óvatosan emelgette lábait, úgy lábalt át az akadályokon, mint valami darumadár a nádasban, hogy eljusson Pervinka ágyához.

– Sosem fogom megérteni ezt a különbséget – dűnynyögte. – Mintha a háznak ezen a területén a nehézségi erő felülkerekedne az akaraterőn.

Igaza volt. Pervinka hihetetlenül rendetlen volt, és minden holmija a padlón hevert szanaszét, vagy a székére dobálva hatalmas halomban.

Vanília oldalán azonban minden egyes darabnak megvolt a maga helye és célja. A radír- és ceruzagyűjtemény

szépen, rendezetten a hengeres dobozokban, a könyvek katonás rendbe állítva a polcokon, a játékok a kosárban, az iskolás hátizsák becsukva az asztal lábánál, a ruhák öszszehajtogatva, kivéve egyet, egy szürke-halványkék kockás gyapjúruhácskát, amely az egyik széken feküdt, várva, hogy másnap felvegyék.

Ellenőriztem, hogy az ébresztőóra pontosan van-e beállítva, beljebb pofozgattam az egyik könyvet, amely kilógott egy kicsit az éjjeliszekrényről, és kifelé indultam, mert azt gondoltam, Tomelilla is így tesz. Ehelyett azt láttam, hogy leül Pervinka mellé, és aggodalmas tekintettel néz le rá.

Szálfaegyenesen, kényelmetlenül ült, keze az ölében nyugodott. Egy halom ruhán ücsörgött: az aznapin, az előző napin és az azt megelőző napin... Pervinka hétről hétre egymásra halmozta őket azon a bútordarabon, amely emlékeink szerint egy szép, tűzpiros, régimódi, Fairy Oak stílusú, szalmafonatú szék volt.

Hát igen, Viní birodalmában rendetlenség uralkodott. Még aprócska éjjeliszekrénye is telis-tele volt különféle tárgyakkal. Ott volt Grisam gyűrűje, a Tomelillától kapott varázsiránytű, egy pohár állott víz, amely már néhány napja ott poshadt, egy hajcsat, három könyv: *Hogyan neveljünk pókot otthonunkban*, az *Ósi Könyv* és egy kézikönyv, melyet apjától kért kölcsön, címe *Zöldlapályvölgy titkos ösvényei és varázslatos sarkai*. Ez utóbbi fejjel lefelé

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

fordítva, kinyitva. Tomelilla megjelölte, hogy hol tart, majd becsukta. Aztán nagy sóhajjal előrehajolt, hogy megpuszilja, majd felállt. Amikor már az ajtóban volt, megérintette köntöse hátulját, és abban a szent pillanatban keserű ránc jelent meg a szája szegletében, amely minden kedvességet letörölt az arcáról.

– Minden rendben? – tudakoltam halkán.

Ő nem szólt semmit, csak távozott.

